

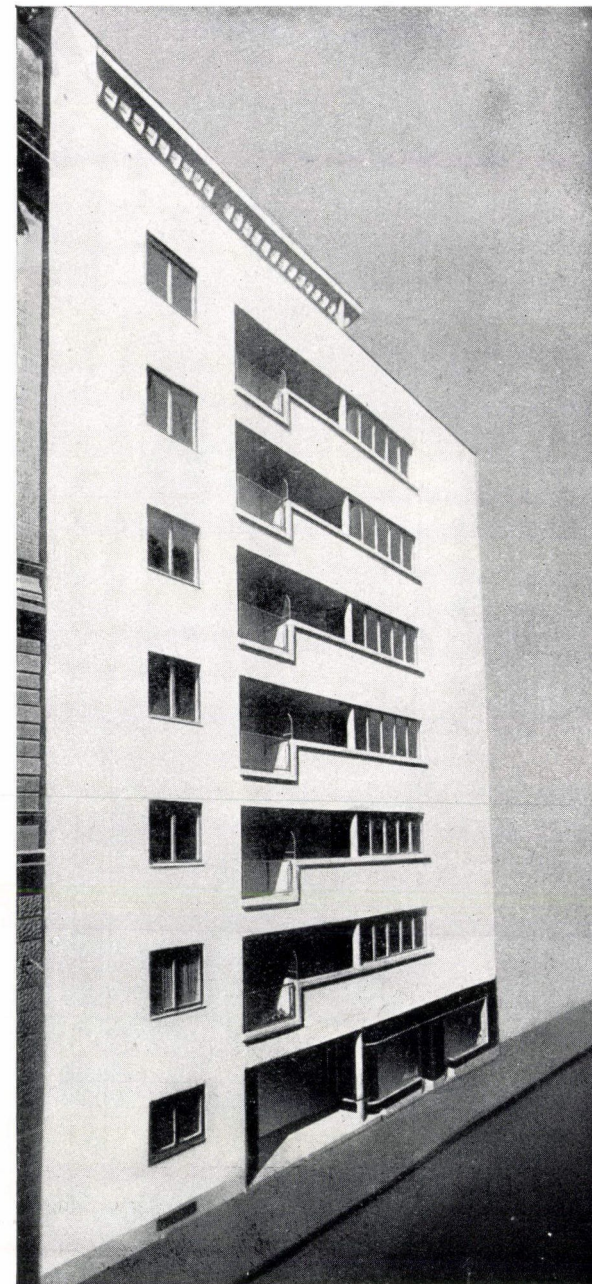
Bérház Budapesten az Irányi-utcában.
Kivitel: Vágner Gyula. Fotó: Borsos.

Tervezték: **Lauber László, Nyiri István és Bálint Sándor.**

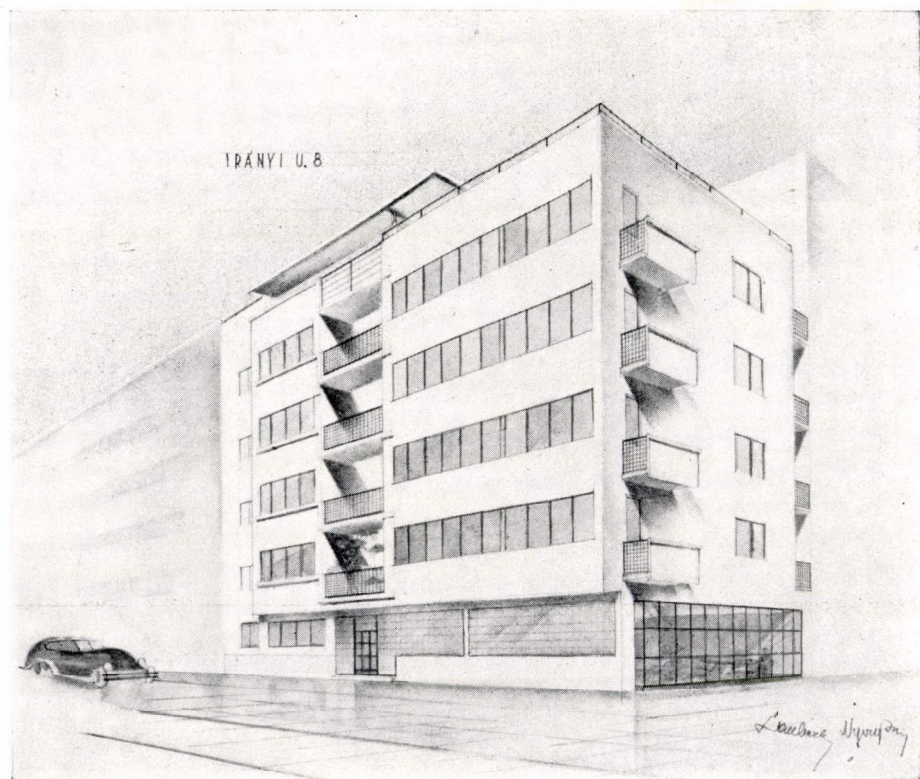
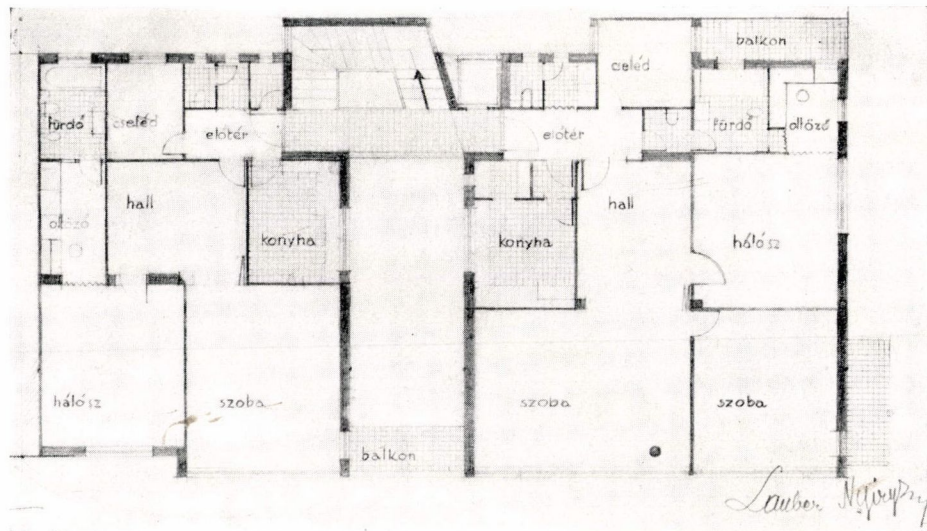
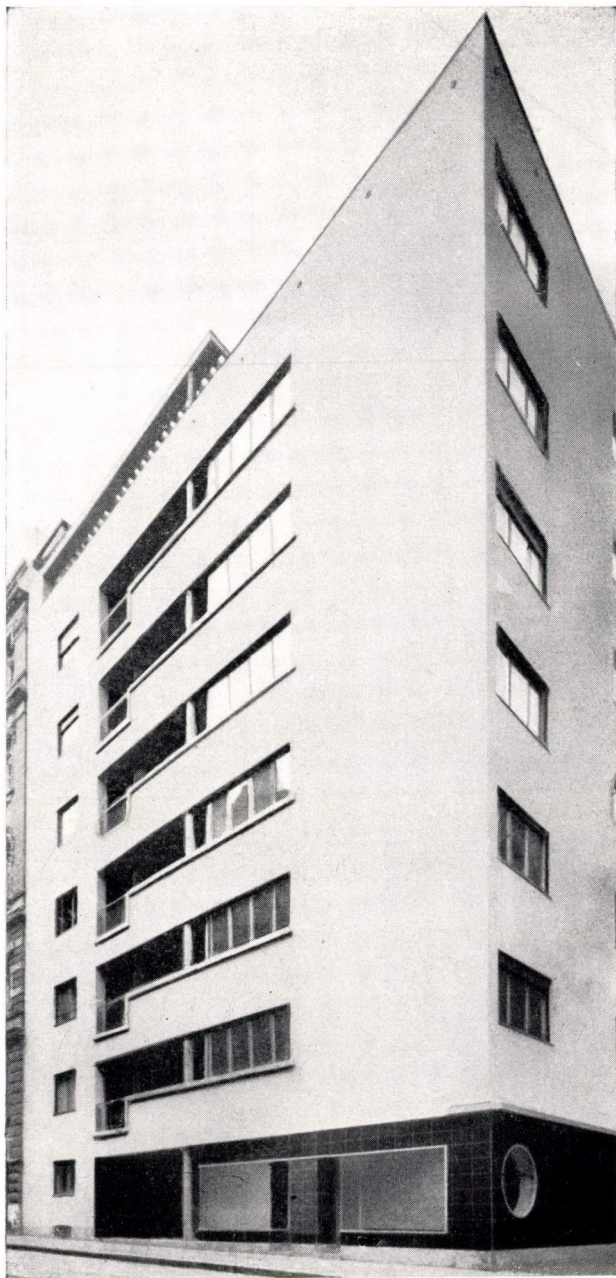
Luxus a bérházépítésben

Sokszor hallani neves építészekkel való társalgások során azt, hogy a legutóbbi évek során Budapesten úgyszólván csak proletár bérházak épültek. Az, aki ismeri a budapesti bérházakat, a dolgot másként ítéli meg: ellenkezőleg, csakis olyan bérházak épültek meg, amelyekbe csak tehetősebb lakók költözhetnek. Ugyanis közismert tény az, hogy általában legfeljebb a kereset 20—25%-át fordíthatni lakbérre, az új budapesti bérházak kétszobás-hallos, háromszobás-hallos lakásait pedig 1500—2500 pengőn alul bérbe nem

adják, tehát lakóik 7500—10.000 pengős keresettel bírnak. Tovább folytatván e beszélgetést, kiderül, hogy az új házakat egyesek azért nevezik proletárházaknak, mert külsejüket puritán egyszerűség, nyugodt, átmenő párkányvonal jellemzi, — tehát mert elmaradtak a vakolatból és gipszből készült díszítmények, amelyek 1840-től 1930-ig olyan nyugtalanná tették a budapesti házak homlokzatait. Kifogásolják ezenfelül, hogy az emelet sorok magassága a régi 3.50 méter helyett átlag 3 méter lett.

Tolóablakok: Kozmaport.

Az Irányi-utcai bérház fényképe és eredeti tervei. Fotó: Seidner.